

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Προσοχή στα «στραβοπατήματα»

Οι ενδείξεις πως βρισκόμαστε στα πρόθυρα της επανάληψης ενός επεισοδίου που ενδέχεται να θυμίζει την εμπειρία του περασμένου καλοκαιριού πληθαίνουν. Ο πρωθυπουργός θεωρεί ότι έχει μαζί του, ως συμμάχους, τη Γαλλία, τις ΗΠΑ, την Κομισιόν και τον ευρωπαϊκό Νότο. Ως αντιπάλους βλέπει το ΔΝΤ, τον Γερμανό υπουργό Οικονομικών Β. Σόιμπλε και ορισμένες βόρειες κυβερνήσεις. Στο επίκεντρο βρίσκονται το ασφαλιστικό, η φορολογική μεταρρύθμιση, το περίφημο νέο ταμείο αποκρατικοποιήσεων και ορισμένα ακόμη ζητήματα. Η εμπειρία του παρελθόντος έχει δεί-

ξει ότι οι «ιέρακες» συνήθως υπερ-σχύουν. Η Ουάσιγκτον ουδέποτε έχει πραγματικά παρέμβει για να καμφθούν οι όροι που βάζει το ΔΝΤ. Η Γαλλία βοηθάει όταν βρισκόμαστε σε οριακή κατάσταση, αλλά όχι πάντα. Η Κομισιόν έχει βοηθήσει επανειλημμένως αυτήν και άλλες ελληνικές κυβερνήσεις, αλλά οι προσωπικές επιθέσεις και η λάθος νοοτροπία κορυφαίων στελεχών μπορεί να την καταστήσουν ουδέτερη. Όσο για τον Νότο, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Ιταλός πρωθυπουργός βοήθησε καθοριστικά την Ελλάδα. Κανείς, όμως, ούτε και η νέα πορτογαλική κυβέρνηση, δεν θέλει να ταυτισθεί με μία χώρα και ένα πολιτικό

σύστημα που έχει καταγραφεί ως «ειδική περίπτωση». Υπάρχει βεβαίως και η ΕΚΤ. Σε ακαδημαϊκό επίπεδο αντιλαμβάνεται τα προβλήματα με το ελληνικό πρόγραμμα, αλλά είναι δύσκολο να την δει κανείς να παίρνει ανοικτά θέση εναντίον της συμμετοχής του ΔΝΤ. Αυτός ο καβγάς θέλει μεγάλη προσοχή. Η Ελλάδα έχει κάνει πολλά τα τελευταία χρόνια και θα ήταν τεράστια αδικία, για τον λαό της, να γίνει τώρα ένα μοιραίο στραβοπάτημα. Είναι λάθος να πιστεύουμε ότι μετά την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών, οι δανειστές και εταίροι δεν έχουν μοχλό πίεσης. Η πρόσφατη Ιστορία έχει, δυστυχώς, δείξει ότι όταν αρχίζει η

ένταση, η πραγματική οικονομία και το επενδυτικό κλίμα πληρώνουν βαρύ τίμημα. Πολιτικά μπορεί η σκλήρυνση να οδηγήσει στην αποθέωση για λίγο, οικονομικά όμως προκαλεί μεγάλη ζημιά. Το πιο ενδιαφέρον, και παράδοξο, είναι ότι ο ένας παράγων που έκρινε πάντοτε το αποτέλεσμα ανάλογων κρίσεων είναι πλήρως αποσταθεροποιημένος. Ο λόγος για την καγκελάρια Μέρκελ, που βρίσκεται αντιμέτωπη με μία σοβαρή πολιτική κρίση, η οποία οφείλεται κυρίως στο προσφυγικό αλλά σίγουρα μειώνει τον χρόνο και το πολιτικό κεφάλαιο που θα θέλει να ξοδέψει για την Ελλάδα.

ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΣΗ ΚΑΡΤΕΡΟΥ

Από την Ίσκρα, χωρίς αγάπη

Πάρτε βαθιά αναπνοή και βουτήξτε: Το ασφαλιστικό και τα νέα αντιαγροτικά μέτρα είναι το Βατερλό της κυβέρνησης Τσίπρα. Ταπεινωτική συμπεριφορά Κοστέλο και Σία απέναντι στην υποτελή κυβέρνηση Τσίπρα. Ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών, ένα διαρκές σκάνδαλο. Δεκάδες δισ. τρώνε οι τράπεζες. Το έγκλημα της ανακεφαλαιοποίησης δεν καλύπτεται με στρουθοκαμηλισμούς. Οι Γερμανοί ξανάρχονται - ένοπλοι. Πρώτη φορά αριστερά, με δολοφόνους κολιγιά. Ασφαλιστικό: έγκλημα και νοσταλγία. Πρόκειται για ένα δείγμα τίτλων από την Ίσκρα του Παναγιώτη Λαφαζάνη. Και κάτω από τους τίτλους; Νά ένα απόσπασμα του ίδιου του Παναγιώτη: «Είμαστε οι πρώτοι που με αδιάσειστα στοιχεία και δριμύτητα καταγγείλαμε το μέγα σκάνδαλο, το μεγαλύτερο στην ελληνική Ιστορία, της λεγόμενης ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών... δεν θα αποφύγουν να λογοδοτήσουν πολιτικά και ποινικά οι ένοχοι και συνένοχοι, Τσίπρας και Δραγασάκης, όσο και αν τους καλύπτουν τα συστημικά μέσα ενημέρωσης». Έγκλημα και πάλι έγκλημα, σκάνδαλα και πάλι σκάνδαλα, υποτέλειες, ποινικές ευθύνες, κολιγιές με δολοφόνους, με ολίγον από στρουθοκάμηλους και νοσταλγίες. Αυτό τώρα ο Παναγιώτης και οι άλλοι -ο Στρατούλης, ο Χουντής, ο Πετρά-

κος, ο Καλύβης, ο Γαβρίλης- το θεωρούν πολιτική αντιπαράθεση. Πολεμική έστω, με πολιτικούς όρους. Και όχι επιστροφή στη δεκαετία του πενήντα. Με τα γνωστά και τραυματικά για προδότες, αποστάτες, χαφιέδες, μαύρους σκύλους και άσπρους σκύλους. Που είχαν -κι έχουν- τις γνωστές συνέπειες. Θα περίμενε κανείς από τους παλιότερους, που έχουν δει πολλά τα μάτια τους, να τα προστατεύουν και να μην τα βγάδουν μόνοι τους. Γιατί με τέτοιες πρακτικές, που μεταποιούν την εμπάθεια -αλήθεια, πόσο καιρό τη μάζευαν;- σε πολιτικό λόγο, αυτό ακριβώς κάνουν. Καμιά Αριστερά και καμιά επανάσταση δεν υπηρετούν. Κανένα ήθος ταξικό δεν εισάγουν - ή επανεισάγουν. Το πολύ-πολύ να πολλαπλασιάζουν την απογοήτευση, προς μεγάλη χαρά εκείνων που ζεσταίνουν τα χεράκια τους σε τέτοιες εμφύλιες συρράξεις. Όπως πάντα. Αν πάλι πιστεύουν ότι έτσι υπηρετούν τη Συνέπεια, τι να πεις; Να μην καταλαβαίνουν κάποιοι εραστές της επαναστατικής παρόλας τη διαφορά ανάμεσα στο λάθος και στο έγκλημα, στην παρέκκλιση και στην κολιγιά, στις αυταπάτες και στις απάτες, πάει στο διάολο. Αλλά αν δεν το καταλαβαίνουν και οι πατριάρχες της ΛΑΕ, τότε ένα πράγμα επιβεβαιώνουν: Ήταν για δεκαετίες σε λάθος κόμμα. Και ποιος βεβαιώνει ότι τώρα είναι στο σωστό;

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Οδυσσέας Βουδούρης

Τζιχαντισμός: Λερναία Ύδρα που δυναμώνει με κάθε χτύπημα

Θεωρώ τις δυο διαπιστώσεις του Τάσου Παππά για την τρομοκρατία των Τζιχαντιστών, στο άρθρο του «Οι δυο μύθοι» («Εφ.Συν», 17 Νοεμβρίου 2015), απόλυτα σωστές. Προφανώς δεν χρειάζονται μεγάλο «επαγγελματισμό» μερικοί φανατικοί, αποφασισμένοι να πεθάνουν, για να προμηθευτούν κάμποσες Καλάσνικοφ και να γαζώσουν στα τυφλά άμαχο πλήθος. Καθώς επίσης ότι δεν είναι αφελείς οι τζιχαντιστές ηγέτες για να πιστέψουν ότι, ΗΠΑ και Ευρωπαίοι, θα μπουν στο καβούκι τους, υποκύπτοντας στην τρομοκρατική πίεση. Ας πάμε ένα βήμα πιο πέρα λοιπόν. Οι ισλαμιστές θέλουν και μπορούν να τραβήξουν την όξυνση στα άκρα. Ο μόνος τρόπος να τους αντιμετωπίσουν οι Δυτικοί είναι να τους συντρίψουν ολοκληρωτικά. Μπορούν; Τα παραδείγματα του Αφγανιστάν και του Ιράκ συνηγορούν για αρνητική απάντηση. Επιπλέον το τοπικό σκηνικό είναι τόσο σύνθετο, που η προοπτική μιας «μεγά-

λης συμμαχίας» εναντίον του Ισλαμικού Κράτους (ΙΚ) φαίνεται τουλάχιστον απίθανη. Από την Τουρκία απογειώνονται αμερικάνικα αεροπλάνα για να βομβαρδίσουν το ΙΚ και την ίδια στιγμή νοσηλεύονται σε τουρκικά νοσοκομεία οι τραυματισμένοι τζιχαντιστές. Οι Ρώσοι βομβαρδίζουν το ΙΚ, αλλά κάποιες βόμβες πέφτουν και πάνω στους αντιφρονούντες του Άσαντ, που και αυτοί μάχονται ενάντια στο ΙΚ. Οι Αμερικάνοι θεωρούν τους Σαουδάραβες στρατηγικούς συμμάχους, κλείνοντας τα μάτια στις σχέσεις τους με τον σουνιτικό εξτρεμισμό, ενώ θεωρούν τον Άσαντ, που το καταπολεμάει, θανάσιμο εχθρό. Άλλοι μιλάνε για τους Κούρδους που ηρωικά αντιστέκονται στο ΙΚ, κανείς όμως δεν αποφασίζει να τους εξοπλίσει σοβαρά. Και πρόσφατα, οι Τούρκοι κατέρριψαν ένα αεροπλάνο των Ρώσων, που θεωρητικά θα έπρεπε να είναι «αντί-ισλαμιστές σύμμαχοι» κοκ. Και το πιο σημαντικό απ' όλα: η φτώχεια, η

διάλυση των κρατικών και δημόσιων δομών στον αραβικό χώρο, η αναδιπλώση του πληθυσμού σε φυλετικές ή θρησκευτικές ομάδες, καθώς και η διαιώνιση του Παλαιστινιακού θέματος, καλλιεργούν το έδαφος του φανατισμού για τις επόμενες γενιές. Με άλλα λόγια... η χαρά του τζιχαντιστή! Διότι απέναντί του έχει έναν αντίπαλο, το Δυτικό γίγαντα, ο οποίος προβάλλει ως μόνο «όραμα» το νεοφιλελεύθερο πρόσταγμα και ως όπλο την στρατιωτική τεχνολογική παντοδυναμία. Αυτό το «όραμα» όμως απωθεί τους λαούς, ενώ τα όπλα, αντί να εξολοθρεύουν τις ρίζες του κακού, τρέφουν το φανατισμό. Όσα περισσότερα κεφάλια της Λερναίας Ύδρας κόβει η Δύση, τόσο περισσότερα φυτρώνουν. Είναι προφανές ότι χρειάζεται μια άλλη σφαιρική πολιτική για να αποτρέψει η Δύση τον φαύλο κύκλο της τρομοκρατίας. Αλλά πόσο το μπορεί και κυρίως πόσο πολύ το θέλει;

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Ο «λαγός» και η «χελώνα»...

Αν και παρεξηγείται τάχα κάθε φορά που το ΚΚΕ τον καταγγέλλει ως «λαγό» του κεφαλαίου, ξερνώντας αντι-ΚΚΕ χολή, ο Λεβέντης της Ενωσης Κεντρώων φροντίζει με κάθε εμφάνισή του να επιβεβαιώνει τον τίτλο του. Και τι δεν είπε σε προχθεσινή τηλεοπτική του εμφάνιση: Για κόψιμο συντάξεων (με τη γνωστή απειλή ότι «αλλιώς σε δυο χρόνια δεν θα παίρνει κανένας»), για απελευθέρωση ομαδικών απολύσεων και κατάργηση εργασιακών δικαιωμάτων για τους νέους (στο όνομα της... καταπολέμησης της ανεργίας), για στήριξη των επιχειρήσεων με κάθε πιθανό τρόπο, για τεμπελόσκυλα εργαζόμενους (στο Δημόσιο) και για μαχαίρι σε τομείς όπως η Υγεία - Πρόνοια («αφού δεν υπάρχουν λεφτά»). Και βέβαια για την ανάγκη κοινωνικής συναίνεσης για να περάσουν όλα τα αντιλαϊκά μέτρα («όπως στη Γερμανία») και για οικουμενική κυβέρνηση (τεχνοκρατών) που θα επιβάλει όσα, όπως λέει, «ψηφίζουν αλλά δεν πιστεύουν» η σημερινή και οι χτεσινές κυβερνήσεις, οι οποίες στον τομέα των μεταρρυθμίσεων - δηλαδή των αντιλαϊκών ανατροπών - πηγαίνουν με ρυθμούς «χελώνας». Ε, μετά απ' όλα αυτά, έχει κανείς απορία γιατί οι νέοι σοσιαλδημοκράτες του ΣΥΡΙΖΑ βρίσκουν τις προτάσεις του Λεβέντη «εποικοδομητικές» και «προς συζήτηση»;